

יסטו מדרפם החוצה, שהרי בכל יום ויום הדין תלוי בעולם, משום שהעולם נכרא ועומד על הדין. וְלָכֵן צָרִיךְ אָדָם לְהִשָּׁמֵר מִחֻטְאָיו, שְׁלֹא יִדַּע אֶת הַזְּמַן שֶׁהַדִּין שׁוֹרָה עָלָיו. יוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ - הַדִּין שׁוֹרָה עָלָיו. יוֹצֵא מִבֵּיתוֹ הַחוּצָה - הַדִּין שׁוֹרָה עָלָיו, וְלֹא יִדַּע אִם יֵשׁוּב לְבֵיתוֹ וְאִם לֹא. יוֹצֵא לְדַרְךָ - עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה, שֶׁהַרִי הַדִּין יוֹצֵא כְּנֶגְדּוֹ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (שם פה) צָדֵק לְפָנָיו יְהִלֵּף. מִשׁוּם כִּף צָרִיף לְהַקְדִּים וּלְבַקֵּשׁ רַחֲמִים מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ כְּדִי שִׁינְצֵל מִן הַדִּין בְּשַׁעַה שֶׁהוּא שׁוֹרָה בְּעוֹלָם, שֶׁהַרִי בְּכָל יוֹם וְיוֹם שׁוֹרָה הַדִּין בְּעוֹלָם. זֶהוּ שְׁפָתוֹב וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם.

עֲתָה יֵשׁ לוֹמֵר, הַרִי שְׁנִינוּ, וְהַתְּעוֹרְרוּ הַחֲבָרִים, אֵל בְּכָל מְקוֹם חֶסֶד הוּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים ט) הָאֵל הַגָּדוֹל, וְזֶה אוֹר שֶׁל חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה, וְאַתָּה אֲמַרְתָּ וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם. עֲזוֹב הַפְּסוּק כֹּל אֵלּוּ הַשְּׁמוֹת וְאַחַז בְּזוֹה. אִם כֵּן, לֹא עוֹמְדִים הַדְּבָרִים. וְעוֹד, שְׁפָתוֹב (ישעיה ט) אֵל גְּבוּר, אוֹ שְׁנַעְמִיד אוֹתוֹ בְּדִין, אוֹ שְׁנַעְמִיד אוֹתוֹ בְּרַחֲמִים.

אֲרַא כִּף שְׁמַעְנוּ, הַרְשָׁעִים מְהַפְּכִים רַחֲמִים לְדִין. שְׂאִין לָךְ בְּכָל אֵלּוּ פְתָרִים עֲלִיוֹנִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ שֶׁלֹּא כְּלוּלִים רַחֲמִים בְּדִין, וְדִין בְּרַחֲמִים. וְרְשָׁעִים מְהַפְּכִים רַחֲמִים לְדִין. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה, טוֹב בְּזוֹה שְׁפָתוֹב אֵל גְּבוּר, אֵלּוּ אֵל זַעַם בְּכָל יוֹם מֵהוּ? שֶׁהַרִי בְּכָל יוֹם וְיוֹם עוֹמֵד בְּדִין, בֵּין שְׁבָנֵי הָעוֹלָם זְכָאִים, בֵּין שֶׁלֹּא זְכָאִים. לֹא הִיָּה בְּיָדוֹ. בָּאוּ וְשָׁאֲלוּ לוֹ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר לָהֶם, וְדַאי אֵל זַעַם בְּכָל יוֹם, וְהַרִי בְּאֶרֶז הַחֲבָרִים,

לְזַמְנִין הוּא דִינָא, לְזַמְנִין

דְּמֵאֲרִיהוֹן, וְלֹא יִסְטוּ מֵאֲרַחֲיִיהוּ לְבַר. דְּהָא בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא דִינָא תְּלִי בְּעֵלְמָא, בְּגִין דְּעֵלְמָא עַל דִּינָא אֲתַבְּרִי וְקִיִּימָא.

וְעַרְ דָּא, בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַסְתְּמָרָא מְחֻבּוּבִי, דְּלֹא יִדַּע זְמַנָּא דְּדִינָא שְׂרִיא עָלוּי. יְתִיב בְּבֵיתִיהָ, דִּינָא שְׂרִיא עָלוּי. נִפְקַ מִבֵּיתִיהָ לְבַר, דִּינָא שְׂרִיא עָלוּי. וְלֹא יִדַּע אִי יְתוּב לְבֵיתִיהָ אִי לָאוּ. נִפְיָק לְאַרְחָא, עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה, דְּהָא כְּדִין דִּינָא נִפְקָא קַמִּיהָ, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים פה) צָדֵק לְפָנָיו יְהִלֵּף. בְּגִין כִּף, בְּעֵי לְאַקְדָּמָא וּלְמַבְעֵי רַחֲמֵי קַמִּי מְלָפָא, בְּגִין דִּישְׁתַּזִּיב מִן דִּינָא, בְּשַׁעַתָּא דְּשְׂרִיא בְּעֵלְמָא. דְּהָא כֹּל יוֹמָא וְיוֹמָא שְׂרִיא דִינָא בְּעֵלְמָא, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים ט) וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם.

הַשְּׁתָּא אֵית לְמִימַר, הָא תְּנִינָן, וְאַתְּעֵרוּ חֲבַרְיָא, אֵל בְּכָל אַתְר חֶסֶד הוּא, פְּמָה דְּאַתְּ אָמַר (דברים ט) הָאֵל הַגָּדוֹל, וְדָא נְהִירוּ דְּחֲכָמָה עֲלָאָה, וְאַתְּ אֲמַרְתָּ וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם, שְׂבִיָּק קָרָא כֹּל אֵלִין שְׂמָהֶן, וְאַחִיד בְּהָאִי, אִי הָכִי לָא קִיִּימִין מִלִּילִי. וְעוֹד, דְּכַתִּיב, (ישעיה ט) אֵל גְּבוּר, אוֹ נֹקִיָּם לִיָּה דִינָא, אוֹ נֹקִיָּם לִיָּה רַחֲמֵי.

אֲרַא הָכִי שְׁמַעְנָא, חִיבְּבִיא מְהַפְּכֵי רַחֲמֵי לְדִינָא. דְּלִית לָךְ בְּכָל אֵינּוֹן פְתָרִין עֲלָאִין דְּמִלְּפָא קְדִישָׁא, דְּלֹא פְלִילָן רַחֲמֵי בְּדִינָא, וְדִינָא בְּרַחֲמֵי. וְחִיבְּבִיא, מְהַפְּכֵי רַחֲמֵי לְדִינָא.

אָמַר לִיָּה רַבִּי יְהוּדָה, שְׂפִיר בְּהוּא דְּכַתִּיב אֵל גְּבוּר, אֵלּוּ אֵל זַעַם בְּכָל יוֹם מֵהוּ, דְּהָא בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא קִיִּימָא בְּדִינָא, בֵּין דְּבַנֵּי עֲלָמָא זְכָאִין, בֵּין דְּלֹא זְכָאִין. לָא הָוָה בִּידֵיהָ, אַתּוּ שְׂאִילוֹ לִיָּה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר לוֹן, וְדַאי אֵל זַעַם בְּכָל יוֹם, וְהָא אוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא, לְזַמְנִין

הוא (דף ל"א ע"א) רחמי. אי זפאין בני עלמא, הא אל קיימא, והוא חסד. ואי לא זפאן, הא אל קיימא, ואקרי גבור, ועל דא קיימא בכל יומא.

אבר מלה שפיר הוא, אל בכל אתר, נהירו (רב) דחכמתא עלאה הוא, וקיימא בקיומיה בכל יומא, דכתיב, (תהלים נב) חסד אל כל היום. ואלמלא דהאי אל אתער בעלמא, לא יכיל עלמא למיקם אפילו שעתא חדא, מקמי דינין תקיפין דמתערין בעלמא בכל יומא, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, אל תקרי בהבראם, אלא באברהם, באתערותא דאברהם קיימי, וכד אתער אברהם בעלמא, כל אינון דינין דמשפתי בכל יומא ויומא דחי להו לבר, ולא קיימין קמיה.

הדא הוא דכתיב, ואל זועם בכל יום, נזעם, או זעום בכל יום, לא כתיב, אלא זועם. בכל יומא ויומא דדינא אשתכח, דחי לון לבר, וקיימא הוא ומבסם עלמא, הדא הוא דכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יי' חסדו. ואלמלא האי, לא יכיל עלמא למיקם אפילו רגעא חדא. ועל דא כלא קיימו בגיניה דאברהם. והאי דכתיב אל גבור, לאו דאיהו גבור, אלא האי קרא רמז הוא דקא רמיז לאבהן, ורמיזא הוא דקא רמיז למהימנותא עלאה קדישא, דכתיב (ישעיה ט) פלא יועץ אל גבור אבי עד שר שלום. פלא, דא חכמתא עלאה, דהיא פליאה ואתפסיא מפלא, כמה דאת אמר (דברים יז) פי יפלא ממך דבר. יועץ, דא הוא נהר עלאה דנגיד ונפיק, ולא פסקא, ודא יועץ לכלא, ואשקי לכלא.

אל דא אברהם, כמה דאוקימנא האל הגדול.

לעתים הוא דין ולעתים הוא רחמים. אם זוכים בני העולם, הרי אל עומד, והוא חסד. ואם לא זוכים, הרי אל עומד, ונקרא גבור, ועל זה עומד בכל יום.

אבר דבר נאה הוא, אל בכל מקום זהו אור (רב) החכמה העליונה, ועומד בקיומו בכל יום, שכתוב (תהלים נב) חסד אל כל היום. ואלמלא שאל הנה מתעורר בעולם, לא יכול העולם לעמד אפלו שעה אחת מלפני הדינים הקשים שמתעוררים בעולם בכל יום. זהו שכתוב (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, אל תקרי בהבראם אלא באברהם, בהתעוררות של אברהם עומדים, וכשמתעורר אברהם בעולם, כל אותם הדינים שנמצאים בכל יום ויום, הוא דוחה אותם החוצה ולא עומדים לפניו.

זהו שכתוב ואל זעם בכל יום. נזעם או זעום בכל יום לא כתוב, אלא זועם. בכל יום ויום שנמצא דין, דוחה אותם החוצה, והוא עומד ומבסם את העולם. זהו שכתוב (תהלים מב) יומם יצוה ה' חסדו. ואלמלא זה, לא יכול העולם לעמד אפלו רגע אחד. ולכן הפל עומד משום אברהם. וזה שכתוב אל גבור. לא שהוא גבור, אלא הפסוק הזה רמז הוא שרומז לאבות, ורמז הוא שרומז לאמונה העליונה הקדושה, שכתוב פלא יועץ אל גבור אבי עד שר שלום. פלא - זו החכמה העליונה שמפלאה ומכסית מהכל, כמו שנאמר (דברים יז) פי יפלא ממך דבר. יועץ - זהו נהר עליון ששופע ויוצא ולא פוסק. וזה יועץ לכל ומשקה את הכל. אל - זה אברהם, כמו שבארנו האל הגדול. גבור - זה יצחק,

גבור, דא יצחק, דכתיב הגבור. אבי עד, דא יעקב, דאחיד להאי סטרא ולהאי סטרא, וקיימא בקיומא שלים. שר שלום, דא צדיק, דאיהו שלמא דעלמא, שלמא דביתא, שלמא דמטרוניתא.

אתו רבי חזקיה ורבי יהודה, ונשקו ידי. בכו, ואמרו זפאה חולקנא, דשאלנא האי זפאה הוא דרא, דאת שארי בגווייהו.

אמר רבי שמעון, פתיב. זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לי. תא חזי, חייבי עלמא, גרמין ליה לקודשא ברין הוא, לאסתלקא מכןסת ישראל. הדא הוא דכתיב, (משלי טו) איש תהפוכות ישלח מדון ונגנן מפריד אלוף. מאן הוא אלוף. דא קדשא ברין הוא (דאיהו אלופו של עולם), כמה דאת אמר, (ירמיה ג) אלוף נעורי אתה. ואינון (תיבי) מפרישין לזאת מזה, דאיהו שלמא דביתא, ואינון זווגא חדא.

אתא אהרן קדישא ובנוי, ועל ידיהו מתקרבין תרווייהו, ואזדווג זה בזאת. הדא הוא דכתיב, (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש. זה קרבן אהרן ובניו. ואינון מזווגי למלכא קדישא עלאה במטרוניתא, ועל ידיהו מתברכאן עלאין ותתאין, ומשתכחין ברכאן בכלהו עלמין, ואשתכח פלא חד בלא פרודא. ואי תימא, אמאי לא כתיב זאת קרבן, לקרבא זאת לאתריה. לאו הכי, דהא כהנא מעילא קא שרי לאיתתאה זווגא לה לכןסת ישראל, עד דמטי להאי זה, לאזדווגא בזאת ולקרבא לון פחדא. ובגין כך פהנא אשלים קרבנא וקריב זווגא, זפאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי מאושא לטבריה, אמר רבי חייא, פתיב (תהלים קלב) פי בחר יי

שפתוב הגבור. אבי עד - זה יעקב, שאוחז בצד הזה ובצד הזה ועומד בקיום שלם. שר שלום - זה צדיק, שהוא השלום של העולם, שלום הבית, שלום הגבירה.

באו רבי חזקיה ורבי יהודה ונשקו את ידו. בכו ואמרו: אשרי חלקנו ששאלנו את זה. אשרי הדור שאתה שרוי בתוכו.

אמר רבי שמעון, פתיב זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה. בא ראה, הרשעים של העולם גורמים לקדוש ברוך הוא להסתלק מכןסת ישראל. זהו שפתוב (משלי טו) איש תהפוכות ישלח מדון ונגנן מפריד אלוף. מי האלוף? זה הקדוש ברוך הוא (שהוא אלופו של עולם), כמו שנאמר אלוף נעורי אתה. והם (הרשעים) מפרידים את זאת מזה, שהיא שלום הבית, והם זווג אחר.

בא אהרן הקדוש ובניו, ועל ידיהם נקרכים שניהם ומזדווגים זה עם זאת. זהו שפתוב, בזאת יבא אהרן אל הקדש. זה קרבן אהרן ובניו. והם מזווגים את המלך הקדוש העליון בגבירה, ועל ידיהם מתברכים עליונים ותחתונים ונמצאות ברכות בכל העולמות, ונמצא הפל אחד בלי פרוה.

ואם תאמר, למה לא כתוב זאת קרבן, לקרב זאת למקומה? לא כך, שהרי הפהן ממעלה שורה להביא את הזווג לכןסת ישראל, עד שמגיע לזה הזה לזוגו עם זאת ולקרבם כאחד, ולכן הפהן משלים את הקרבן ומקרב את הזווג. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים מאושא לטבריה. אמר רבי חייא, פתיב (תהלים קלב) פי בחר ה' בציון

בְּצִיּוֹן וְגו'. זאת מְנוּחָתִי וְגו', לְזַמְנֵיךְ קָרָאן
לְהָאֵי חֲבֵרָיִיא כְּלָהּ דְּכוּרָא, בְּגִין דְּאִיהוּ (ס"א)
דְּצִיּוֹן אִיהוּ רַחֲמֵי. וְהָכָא קָרָא נּוֹקְבָא קָרָא לִיהָ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָכִי שְׁמִיעַ לִי מְבוּצִינָא
קְדִישָׁא, (אבל) בְּשַׁעֲתָא דְזוּוּגָא אַזְדוּוּג
בְּחָדָא, לְאַחֲזָאָה דְהָא נּוֹקְבָא אַתְּפְלִילַת בֵּיהּ
בְּכָלְלָא חָדָא, אַתְּקָרִי נּוֹקְבָא
בְּשִׁמָּא (דְּדִבְרֵי), דְהָא כְּדִין בְּרַכָּאן דְּמִטְרוּנִיתָא
אַשְׁתַּכְחוּ, וְלֹא הָוִי בְּהָ פְרִישׁוּתָא כְּלָל. וְעַל
דָּא לְמוֹשֵׁב לֹו כְּתִיב. וְכְתִיב כִּי בַחַר יְיָ בְּצִיּוֹן,
בְּצִיּוֹן דִּיִּיקָא, בַּהֲהוּא דְאִית בְּגוּיָהּ דְשְׂרָיָא בֵּיהּ,
וְלֹא כְתִיב לְצִיּוֹן. וְכָלְלָא חַד, בֵּין דְּקָרָא לְהָאֵי
בְּשִׁמָּא דְדְכוּרָא, וּבֵין דְּקָרָא לְהָאֵי בְּשִׁמָּא
דְּנוֹקְבָא כְּלָא חַד וּבְדַרְגָּא חַד קְיִימִין.

(פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר), וְעַל דָּא כְּתִיב, (תְּהִלִּים פו) וּלְצִיּוֹן
יֹאמַר אִישׁ וְאִישׁ יוֹלֵד בָּהּ. חַד לְדִינָא, וְחַד
לְרַחֲמֵי. פַּד מְזִדְוּוּגֵי פְּחָדָא כְּזוּוּגָא חַד, כְּדִין
צִיּוֹן אַקְרִי, וְצִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם אַשְׁתַּמוּדַע,
וְאַשְׁתַּכַּח דְדָא בְדָא תְלִיָא.

פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, פְּתִיב (ויקרא ט)
וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם (ד' א' ע"ב) וְהִיִּיתֶם
קְדוּשִׁים. מֵאן דְּמְקַדְּשׁ גְּרַמְיָה מְלַרְע, מְקַדְּשִׁין
לִיהָ מְלַעֲיָלָא. מֵאן דְּמְסַאיב גְּרַמְיָה מְלַרְע,
מְסַאבִּין לִיהָ מְלַעֲיָלָא. מְקַדְּשִׁין לִיהָ מְלַעֲיָלָא
יָאוּת, דְהָא קְדָשָׁה דְמַאֲרִיָּה שְׂרָיָא עָלֶיהָ, אָבַל
מְסַאבִּין לִיהָ מֵאֵן אַתְר. וְאִי תִימָא מְלַעֲיָלָא,
וְכִי מְסַאבּוּתָא שְׂרָיָא לְעִילָא.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָא, הֵיִינוּ דְתַנְיָנָן, בְּעוּבָדָא דְלִתְתָא
אַתְעַר עוּבָדָא לְעִילָא. אִי עוּבָדָא דְלִתְתָא
הִיא בְּקְדוּשָׁה, אַתְעַר קְדָשָׁה לְעִילָא, וְאַתִּי
וְשְׂרָיָא עָלֶיהָ, וְאַתְקַדְּשׁ בֵּיהּ. וְאִי אִיהוּ אַסְתָּאב
לְתַתָּא, אַתְעַר רוּחַ מְסַאבּוּתָא לְעִילָא, וְאַתִּי
וְשְׂרָיָא עָלֶיהָ, וְאַסְתָּאב בֵּיהּ. דְהָא בְּעוּבָדָא
תְלִיָא מְלִתָּא.

וְגו'. זאת מְנוּחָתִי וְגו'. לְפַעְמִים
קוֹרְאִים אֶת זֶה כָּל הַחֲבָרִים זָכַר,
מְשׁוּם שֶׁהוּא (שְׁצִיּוֹן הוּא) רַחֲמִים,
וְכַאֵן הַפְּתוּב קוֹרָא אוֹתוֹ נְקֻבָּה.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כִּף נִשְׁמַע לִי
מִהַמְנוּרָה הַקְדוּשָׁה, (אָבַל) בְּשַׁעֲתָא
שֶׁהַזְּוּג מְזַדְּוֵג כְּאֶחָד לְהַרְאוֹת
שֶׁהַנְּקֻבָּה נִכְלָלַת בּוֹ בְּכָלְלָא אֶחָד,
הַנְּקֻבָּה נִקְרָאת בְּשֵׁם (הַזָּכָר), שְׁהָרִי
אִז נִמְצְאוֹת הַבְּרִכוֹת שֶׁל הַגְּבִירָה
וְאִין בְּהָ פְרִישׁוֹת כְּלָל, וְעַל כֵּן
כְּתוּב לְמוֹשֵׁב לֹו. וְכְתוּב כִּי בַחַר
ה' בְּצִיּוֹן, בְּצִיּוֹן בְּדִיּוּק, בְּאוֹתוֹ
שִׁישׁ בְּתוֹכוֹ שְׁשׂוּרָה בּוֹ, וְלֹא
כְּתוּב לְצִיּוֹן, וְהַכֵּל אֶחָד. בֵּין
שְׁקוּרָא לְזֶה בְּשֵׁם שֶׁל זָכָר, וּבֵין
שְׁקוּרָא לְזֶה בְּשֵׁם שֶׁל נְקֻבָּה, הַכֵּל
אֶחָד וְעוֹמְדִים בְּדַרְגָּה אַחַת.

(פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר) וְעַל זֶה כְּתוּב, (שם)
(טו) וּלְצִיּוֹן יֹאמַר אִישׁ וְאִישׁ יוֹלֵד
בָּהּ. אֶחָד לְדִין, וְאֶחָד לְרַחֲמִים.
כְּשֶׁמְזַדְּוּגִים כְּאֶחָד כְּזוּוּגָא אֶחָד, אִז
נִקְרָא צִיּוֹן, וְצִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם
יְדוּעִים, וְנִמְצָא שְׁנֵי תְלוּי בְּזָה.

פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, כְּתוּב (ויקרא ט)
וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוּשִׁים.
מִי שֶׁמְקַדְּשׁ אֶת עַצְמוֹ מְלַמְטָה,
מְקַדְּשִׁים אוֹתוֹ מְלַמְעָלָה. וּמִי
שֶׁמְטַמָּא אֶת עַצְמוֹ מְלַמְטָה,
מְטַמָּאִים אוֹתוֹ מְלַמְעָלָה.
מְקַדְּשִׁים אוֹתוֹ מְלַמְעָלָה - נְאֻה,
שְׁהָרִי קְדָשַׁת רְבוּנוֹ שׁוּרָה עָלָיו,
אָבַל מְטַמָּאִים אוֹתוֹ מְאִיזָה
מְקוֹם? וְאִם תֹּאמַר מְלַמְעָלָה, וְכִי
טְמֵאָה שׁוּרָה מְלַמְעָלָה?

אָמַר רַבִּי חֲזִיָא, זֶה שְׁשִׁנְיָנוּ,
בְּמַעֲשֵׂה שְׁלִמְטָה מִתְעוֹרֵר מַעֲשֵׂה
שְׁלִמְעָלָה. אִם הַמַּעֲשֵׂה שְׁלִמְטָה
בְּקְדָשָׁה, מִתְעוֹרֵר קְדָשָׁה
לְמַעֲלָה, וּבָאָה וְשׁוּרָה עָלָיו
וּמִתְקַדְּשׁ בָּהּ. וְאִם הוּא מְטַמָּא
לְמַטָּה, מִתְעוֹרֵר רוּחַ טְמֵאָה
מְלַמְעָלָה, וּבָאָה וְשׁוּרָה עָלָיו
וְנִטְמָא בָּהּ, שְׁהָרִי הַדְּבָר תְלוּי
בְּמַעֲשֵׂה.